

TEMATY DO DYSKUSJI I KONSULTACJI DIECEZJALNEGO ETAPU SYNODU BISKUPÓW

SŁOWO DO KSIĘŻY PROBOSZCZÓW

W związku z rozpoczęciem diecezjalnego etapu Synodu Biskupów „Ku Kościołowi synodalnemu: komunია, uczestnictwo i misja” (zgodnie z zaleceniami i sugestiami papieża Franciszka) otrzymuje Ksiądz Proboszcz „zestaw problemów i pytań synodalnych” z prośbą o modlitwę i ich przedyskutowanie z grupami parafialnymi (rada parafialna, grupy parafialne), a później z kapłanami na spotkaniu dekanalnym. W każdym dekanacie powinien powstać dokument podsumowujący wszystkie dyskusje. Następnie, na szczeblu diecezjalnym będzie stworzone kompendium refleksji dotyczących dyskutowanych zagadnień. Zostanie ono odesłane do Konferencji Episkopatu Polski, a później do Stolicy Apostolskiej. Oto kalendarium tych konsultacji.

Etap 1. (do 20 listopada 2021). Konsultacje na szczeblu parafialnym (rada parafialna, różnego rodzaju duszpasterstwa dorosłych).

Etap 2. (do 10 grudnia 2021). Spotkanie dekanalne kapłanów i dyskusja nad przesłanymi zagadnieniami.

Etap 3. (do 31 grudnia 2021). Opracowanie i przesłanie dekanalnego dokumentu, w którym znajdują się odpowiedzi na zadane pytania.

Pytania zamieszczone poniżej są pogrupowane w 10-ciu obszarach tematycznych. Odpowiedzi proszę kierować na adres mailowy: synod@diecezja.pl Serdecznie dziękuję za włączenie się w prace Synodu.

Koordinator Synodu w Archidiecezji Krakowskiej

Bp Janusz Mastalski

Kraków, dnia 17 października 2021 r.

SŁOWO DO WSZYSTKICH WSPÓLNOT I GRUP PARAFIALNYCH

Zgodnie z otrzymanym harmonogramem otrzymaliśmy „zestaw problemów i pytań synodalnych” z prośbą o modlitwę i ich przedyskutowanie z grupami parafialnymi. To **(Etap 1. (do 20 listopada 2021). Konsultacje na szczeblu parafialnym (rada parafialna, różnego rodzaju duszpasterstwa dorosłych).** Jako wstęp może w nam tym pomóc *List pasterski w związku z XVI Zgromadzeniem Ogólnym Synodu Biskupów* (w Archidiecezji Krakowskiej był list abpa Marka Jędraszewskiego, dlatego nie był on czytany).

Proponuję organizację dyskusji we wspólnotach parafialnych i grupach parafialnych wraz z duszpasterzami na postawione przez synod tematy według załączonego harmonogramu. Nic nie stoi na przeszkodzie, aby do dyskusji zaprosić szerszą grupę ludzi niezwiązaną formalnie ze wspólnotą. Metodą, która jest proponowana w dyskusjach i opracowaniu synodalnych tematów będzie znany sposób: WIDZIEĆ - OSADZIĆ - DZIAŁAĆ (tak jest; tak być powinno; co zrobić, aby było tak jak powinno być?).

Należy to zacząć od razu bo do **27 listopada** należy przesłać do mnie w formie elektronicznej wypracowane przez wspólnoty odpowiedzi na te dziesięć pytań.

W drugim etapie każda parafia (z dziesięciu parafii naszego dekanatu) otrzyma wypracowane treści na jeden z tematów synodalnych, nad którym się pochyli i który opracuje jako **(Etap 2. (do 10 grudnia 2021). Spotkanie dekanalne kapłanów i dyskusja nad przesłanymi zagadnieniami) do 15 grudnia.**

Po 15 grudnia **Etap 3. (do 31 grudnia 2021). Opracowanie i przesłanie dekanalnego dokumentu, w którym znajdują się odpowiedzi na zadane pytania.**

TEMATY DO DYSKUSJI I KONSULTACJI DIECEZJALNEGO ETAPU SYNODU BISKUPÓW

Nie chodzi nam o to, aby z dniem 31 grudnia po zrobieniu swego zakończyć „sprawę Synodu”. W ramach miesięcznej katechezy, która jest zazwyczaj w drugi wtorek miesiąca o godz. 19.30 w czasie trwania Synodu do 2023 roku będziemy wspólnie się pochylać nad tematyką zaproponowaną przez Synod tworząc tym samym parafialną Grupę Synodalną. Będzie to też jeden ze sposobów przygotowania do Jubileuszu 40-lecia naszej Parafii. Te spotkania poprowadzi ks. dr Tadeusz Nosek. Tym samym już zapraszam we wtorek 16 listopada na pierwsze spotkanie.

Ks. Jerzy Serwin

SYNOD, CZYLI NASZA WSPÓLNA DROGA

List pasterski w związku z XVI Zgromadzeniem Ogólnym Synodu Biskupów

w Archidiecezji Krakowskiej był list abpa Marka Jędraszewskiego

Drogie Siostry, drodzy Bracia,

„(...) Syn Człowieczy nie przyszedł, aby Mu służyło, lecz żeby służyć i dać swoje życie jako okup za wielu” (Mk 10,45). To, usłyszane przed chwilą zdanie Chrystusa, można potraktować nie tylko jako streszczenie całej dzisiejszej liturgii Słowa, ale w ogóle jako streszczenie Ewangelii. Chrystus przyszedł, aby służyć! Nie możemy też pominąć kontekstu, w którym padły te słowa. Oto Jan i Jakub próbują sobie „załatwić” pierwsze miejsca w Królestwie Bożym. Inni uczniowie jawnie się na to oburzają, pewnie dlatego, że sami chcieliby je dostać. A Chrystus cierpliwie tłumaczy: przyszedłem nie dla pierwszych miejsc, przyszedłem, aby służyć i „dać swoje życie jako okup za wielu”(Mk 10,45).

Tłumaczy to także dzisiaj i nam. Tłumaczy to swojemu Kościołowi, który powinien – jak słyszeliśmy w drugim czytaniu – trwać mocno w wyznawaniu wiary (por. Hbr 4,14) i przez to wyznawanie, tak słowem, jak i stylem życia, ukazywać światu Chrystusa – Sługę. Nie uciekniemy dziś przed podwójnym pytaniem. Najpierw warto zapytać samego siebie: czy inni, patrząc na moje życie, mogą zobaczyć w nim odbicie Chrystusa-Sługi, czy raczej widzą tylko kogoś nieustannie zatroskanego o własną pozycję i własne sprawy, ciągle oburzonego na drugich, szczególnie zamkniętego w swoim mikroświecie? I dalej: co można zobaczyć, patrząc na życie naszych kościelnych wspólnot: Chrystusa pochylonego w służbie najślabszym, czy zatroskanie o wizerunek instytucji, walkę o zwycięstwo takiej czy innej opcji duszpasterskiej, a nawet politycznej?

Napięcia i spory między uczniami Chrystusa nie są niczym nowym, co dzisiejsza Ewangelia dobitnie ilustruje. Być może jednak obecnie są one jeszcze bardziej gorszące, bo przecież misja Chrystusa już się dopełniła. Otrzymaliśmy już Ducha Świętego. Jego tchnienie może nas doprowadzić do wspólnego rozpoznania woli Bożej. Jak Go słuchamy? Jak wygląda w naszych wspólnotach rozmowa o tym, co dziś Duch Boży mówi do Kościoła? Na ile potrafimy odwrócić wzrok od własnych spraw i dostrzec drugich, z ich potrzebami i doświadczeniami?

Nie powinniśmy uciekać od tych pytań, jeśli chcemy, by Kościół – od małych wspólnot wewnątrz parafii, poprzez same parafie i diecezje, aż po jego wymiar powszechny – podążał drogami wskazanymi przez Ducha Świętego. Nim zabierzemy się za jakiegokolwiek reformy, potrzebny jest nam rachunek sumienia z tego, jak ze sobą rozmawiamy, jak nawzajem się słuchamy i jak rozeznajemy wolę Bożą? Nie tylko w sposób osobisty i indywidualny, ale także wspólnotowy.

Tydzień temu papież Franciszek rozpoczął uroczyste XVI Zgromadzenie Ogólne Synodu Biskupów na temat: „Ku Kościołowi synodalnemu: komunია, uczestnictwo, misja”. Synod to narzędzie, którym Kościół posługuje się praktycznie od swoich początków. Apostołowie zbierali się razem, aby podejmować decyzje pod tchnieniem Bożego Ducha (por. Dz15,1-33). Potem przez wiele wieków następcy Apostołów – biskupi – gromadzili się na synodach, by rozeznawać, jaka jest wola Boża względem Kościoła. Przez wieki synody były podstawowym sposobem podejmowania kościelnych decyzji.

Tym razem papież Franciszek pragnie, aby w synodalnym doświadczeniu uczestniczyli nie tylko biskupi. Do pójścia wspólną drogą rozeznania woli Bożej zaprasza wszystkich – bo wszyscy przez chrzest i bierzmowanie otrzymali Ducha Świętego, a w Eucharystii karmią się jednym Ciałem Żyjącego Pana. W ten sposób budują Mistyczne Ciało Chrystusa, czyli Kościół, za który są współodpowiedzialni. Samo słowo „synod” oznacza podążanie wspólną drogą. Synodalne prace potrwać dwa lata. Najpierw będzie miała miejsce faza diecezjalna, w przyszłym roku kontynentalna, a wreszcie w 2023 – powszechna. Jednak papież Franciszek chce, aby styl wspólnotowego rozeznawania stał się stałą praktyką Kościoła.

W czasie synodu mamy przyjrzeć się temu, w jaki sposób razem, duchowni i świeccy, budujemy wspólnotę Kościoła, począwszy od najmniejszej parafii. Czy i jak w Kościele ze sobą rozmawiamy? Jak często spotykamy się, by wspólnie szukać woli Bożej, a gdy już do takiego spotkania dojdzie, to na ile potrafimy cierpliwie słuchać siebie nawzajem, szanując zdanie drugiego? Ile jest w nas odwagi, żeby wypowiadać to, co w sercu rozpoznajemy jako możliwy głos Ducha Świętego? Czy nasze wspólnoty dają nam poczucie bezpieczeństwa, gdy próbujemy wypowiedzieć sprawy trudne? Papież proponuje, żebyśmy się nad tym zastanowili na różnych poziomach organizacji Kościoła, zarówno w nieformalnym gremiach, jak i w

TEMATY DO DYSKUSJI I KONSULTACJI DIECEZJALNEGO ETAPU SYNODU BISKUPÓW

ruchach, stowarzyszeniach, parafiach i diecezjach. I jeszcze jedno pytanie, które Ojciec Święty podkreśla szczególnie: czy z naszej rozmowy o Kościele nie wykluczamy tych, których głos łatwo zignorować, bo są z jakiegoś powodu słabsi, zmarginalizowani i mniej obecni w „głównym nurcie” życia Kościoła?

Synodalne podejście musi zachowywać wrażliwość na włączenie do rozmowy wszystkich, nie wiadomo bowiem, przez kogo Duch Święty zechce przemówić. On „wieje kędy chce” (por. J 3,8) i kogokolwiek może wybrać jako swoje narzędzie. Wykluczenie kogoś ze wspólnotowego rozeznania może więc oznaczać pozbawienie się możliwości rozpoznania woli Bożej. Synodalne podejmowanie decyzji nie jest łatwe, bo zakłada, że głos Ducha wychodzący od jednego członka wspólnoty zostanie potem rozpoznany przez pozostałych, w których działa przecież ten sam Duch. Cierpliwość w słuchaniu i gotowość do nawrócenia, czyli nie tylko do zmiany własnych przekonań, ale do przemiany serca, są w takiej wspólnej drodze nieodzowne. Tym właśnie synodalny styl podejmowania decyzji różni się zarówno od władzy absolutnej, gdzie rację ma sprawujący władzę, jak i od demokracji, gdzie zwycięża ten, kto jest w stanie zdobyć choćby minimalną większość. W Kościele rację ma Duch Święty, a wszystkie ludzkie struktury władzy muszą służyć temu, by rozpoznać Jego tchnienie i mu się poddać.

Ten ideał nie jest łatwy do osiągnięcia. W Kościele istnieją – także na mocy prawa – struktury synodalnego rozeznania, jak na przykład parafialne i diecezjalne rady duszpasterskie, rady prezbiterów. Niestety nie zawsze i nie wszędzie są one rzeczywistym doświadczeniem wspólnotowej drogi rozeznania świeckich i duchownych, przełożonych i podwładnych. Nie zawsze i nie wszędzie w Kościele szuka się głosów z peryferii. Nie zawsze i nie wszędzie wysłuchuje się z miłością i szacunkiem ludzi zranionych, odrzucanych, mało znaczących w oczach świata. Proponowany przez Papieża rachunek sumienia z synodalności może nam pomóc w zmierzeniu się z tymi problemami. Ale pomoże tylko wtedy, gdy spróbujemy w naszych wspólnotach – od najmniejszych po największe – szczerze porozmawiać. Tam, gdzie zaufanie zostało z jakiegoś powodu nadszarpnięte, będzie to bardzo trudne. Nie ma jednak lepszego sposobu na odbudowę zaufania, jak spotkanie, bycie razem, cierpliwy dialog, któremu towarzyszy świadomość Bożej obecności.

Realizacja papieskiego zaproszenia do uczestnictwa w synodzie wymaga oczywiście także pewnej organizacji. Chodzi bowiem nie tylko o same spotkania i rozmowy we wspólnotach, choć już one są wielką wartością. Synod ma być też okazją do uświadomienia sobie, gdzie jesteśmy na drodze budowania synodalnej wrażliwości, czyli do wskazania, jakie napotykamy trudności, a jakie mamy dobre praktyki i doświadczenia? Głosy z synodalnego dialogu we wspólnotach lokalnych trzeba będzie zebrać, podsumować, przekazać dalej. Wkrótce zatem parafie powinny otrzymać szczegółowe informacje na temat przebiegu diecezjalnego etapu synodu, który potrwa kilka najbliższych miesięcy.

Nie trzeba jednak czekać na wytyczne organizacyjne, by zacząć rozmawiać. Można zacząć od wspólnot rodzinnych i dialogu małżeńskiego. Można porozmawiać z sąsiadami, czy koleżankami i kolegami z pracy. Można już włączyć pytanie o to, jak wspólnie szukamy woli Bożej, w tematy spotkań wspólnot parafialnych, zakonnych, diecezjalnych. A przede wszystkim można i trzeba w modlitwie osobistej i wspólnotowej wzywać Ducha Świętego, aby towarzyszył swoim tchnieniem wszystkim synodalnym rozmowom. Żeby podpowiadał, jak włączać do dialogu tych, którzy trzymają się z boku, albo którzy zostali zepchnięci na peryferie naszych wspólnot. Żeby otwierał nam serca na to, co mają do powiedzenia inni. Żeby uczył słuchania cierpliwego, empatycznego, wytrwałego oraz mówienia pokornego i odważnego zarazem. Żeby umacniał Kościół w mężnym wyznawaniu wiary (por. Hbr 4,14), czyli w ukazywaniu światu Chrystusa, który „nie przyszedł aby Mu służyło, lecz aby służyć i dać swoje życie na okup za wielu” (Mk 10,45).

„Stajemy przed Tobą Duchu Święty, zgromadzeni w Twoje Imię. Pokaż nam drogę, którą powinniśmy iść i naucz jak nią podążać”!

Prosimy o Wasze życzliwe i żywe uczestnictwo w synodzie oraz życzymy wielu dobrych doświadczeń w czasie synodalnych spotkań.

Na wspólną drogę z serca błogosławimy, w imię Ojca, i Syna, i Ducha Świętego!

Podpisali: Pasterze Kościoła w Polsce

Warszawa, dnia 7 października 2021 r.

MODLITWA ZA SYNOD:

ADSUMUS SANCTE SPIRITUS

**Stajemy przed Tobą, Duchu Święty,
zgromadzeni w Imię Twoje,
z Tobą jedynie, który nas prowadzisz.**

**Zamieszkać w naszych sercach,
naucz nas drogi, którą mamy iść
i jak mamy nią podążać.**

**Jesteśmy słabi i grzeszni;
nie dozwól, abyśmy wprowadzali nieład.
Nie pozwól, by niewiedza sprowadziła nas na niewłaściwą drogę,
albo stronniczość wpływała na nasze działania.**

**Pomóż nam odnaleźć w Tobie naszą jedność,
abyśmy mogli razem podążać do życia wiecznego,
i abyśmy nie zbaczali z drogi prawdy
i tego, co jest słuszne.**

**O to wszystko prosimy Ciebie,
który działasz w każdym miejscu i czasie,
w komunii Ojca i Syna,
na wieki wieków. Amen.**

Każda sesja Soboru Watykańskiego II rozpoczynała się modlitwą Adsumus Sancte Spiritus, zwaną tak od pierwszych słów oryginalnej wersji łacińskiej: „Stoimy przed Tobą, Duchu Święty”, która jest tradycyjnie używana podczas soborów, synodów i innych zgromadzeń Kościoła od setek lat, a jej autorstwo przypisuje się świętemu Izydorowi z Sewilli (ok. 560 – 4 kwietnia 636 rok). Kiedy podejmujemy proces synodalny, modlitwa ta zaprasza Ducha Świętego, aby działał w nas, byśmy byli wspólnotą i ludem łaski. Na czas drogi synodalnej w latach 2021-2023 proponujemy następującą uproszczoną wersję, aby każda grupa lub zgromadzenie liturgiczne mogło łatwiej ją odmawiać.

TEMATY DO DYSKUSJI I KONSULTACJI DIECEZJALNEGO ETAPU SYNODU BISKUPÓW

KONSULTACJE NA SZCZEBLU PARAFIALNYM

Wspólnota parafialna	Temat
Straż Honorowa NSPJ i Zrzeszenie Kolejarzy Ks. Mariusz Susek	1. TOWARZYSZE PODRÓŻY
Koło Radio Maryja Ks. Dariusz Pietrzak Siostry Nazaretanki	2. SŁUCHANIE
Domowy Kościół, Redakcja Głos Świętojański Ks. Łukasz Nizio	3. ZABIERANIE GŁOSU
Nadzwyczajni szafarze Komunii Świętej Ks. Jerzy Serwin	4. CELEBROWANIE
Rycerze Kolumba, Grupa charytatywna, Diakonia życia Ks. Grzegorz Kurzec	5. WSPÓŁODPOWIEDZIALNI W NASZEJ WSPÓLNEJ MISJI
Krąg Biblijny Ks. Mariusz Susek	6. DIALOG W KOŚCIELE I SPOŁECZEŃSTWIE
Żywy Różaniec Ks. Łukasz Nizio	7. EKUMENIZM
Wspólnota dorosłych Wody Jordanu Ruchu Ś-Ż Ks. Jerzy Serwin	8. WŁADZA I UCZESTNICTWO
Diakonia Modlitwy Ks. Dariusz Pietrzak	9. ROZEZNAWANIE I PODEJMOWANIE DECYZJI
Wspólnota młodzieżowa Ruchu Światło-Życie Ks. Grzegorz Kurzec	10. FORMOWANIE SIĘ W SYNODALNOŚCI

TEMATY DO DYSKUSJI I KONSULTACJI DIECEZJALNEGO ETAPU SYNODU BISKUPÓW

1. TOWARZYSZE PODRÓŻY

- a) Które ze wspólnot parafialnych są najliczniejsze i dlaczego?
- b) Które ze wspólnot parafialnych są najmniej liczne i dlaczego?
- c) Które ze wspólnot parafialnych przeżywają kryzys i dlaczego?
- d) Które grupy społeczne mogą czuć się zmarginalizowane w kościele i dlaczego?
- e) Co można uczynić, aby każdy człowiek ochrzczony czuł się w Kościele, jak w domu?

2. SŁUCHANIE

- a) W jaki sposób Bóg przemawia do nas poprzez głosy, które czasami ignorujemy?
- b) Czy, a jeśli tak, to w jaki sposób wysłuchiwanie są świeccy, zwłaszcza kobiety i młodzi ludzie?
- c) Jak wygląda w Archidiecezji tolerancja wobec tych, którzy mają inne poglądy niż oficjalne stanowisko Kościoła?
- d) Jaki jest wkład osób konsekrowanych w słuchanie się w głos Boga i Kościoła?
- e) Jaki jest zakres zabierania głosu przez mniejszości, a zwłaszcza osoby doświadczające ubóstwa, marginalizacji lub wykluczenia społecznego?

3. ZABIERANIE GŁOSU

- a) Co umożliwia lub utrudnia odważne, szczere i odpowiedzialne wypowiedzianie się w naszym Kościele lokalnym i w społeczeństwie?
- b) Jakie są możliwości zabierania głosu osób świeckich w sprawach kościelnych?
- c) Kiedy i jak udaje nam się powiedzieć to, co jest dla nas ważne?
- d) Jak funkcjonują relacje z systemem medialnym (nie tylko z mediami katolickimi)?
- e) Kto przemawia w imieniu wspólnoty chrześcijańskiej i jak jest on wybierany?

4. CELEBROWANIE

- a) W jaki sposób modlitwa i celebracje liturgiczne inspirują i ukierunkowują nasze wspólne życie i misję w naszej wspólnotcie?
- b) W jaki sposób modlitwa i celebracje liturgiczne inspirują najważniejsze decyzje?
- c) W jaki sposób krzewimy czynne uczestnictwo wszystkich wiernych w liturgii?
- d) Jaka przestrzeń jest dana na uczestniczenie w posłudze lektora i akolity?
- e) Jakie są mankamenty w celebracji i modlitwie w obszarze parafii, dekanatu i diecezji?

5. WSPÓŁODPOWIEDZIALNI W NASZEJ WSPÓLNEJ MISJI

- a) W jaki sposób każda osoba ochrzczona jest powołana do uczestniczenia w misji Kościoła?
- b) Co przeszkadza ochrzczonym w byciu aktywnymi w misji?
- c) Jakie obszary misji są przez nas zaniechane?
- d) W jaki sposób wspólnota wspiera swoich członków zaangażowanych w służbę na rzecz społeczeństwa (zaangażowanie społeczne i polityczne, badania naukowe, nauczanie, krzewienie sprawiedliwości społecznej, ochrona praw człowieka, troska o środowisko itp.)?
- e) W jaki sposób Kościół pomaga tym członkom przeżywać ich służbę społeczeństwu w sposób misyjny oraz w jaki sposób dokonuje się rozeznania wyborów związanych z misją i przez kogo?

6. DIALOG W KOŚCIELE I SPOŁECZEŃSTWIE

- a) W jakim stopniu różne osoby w naszej wspólnocie spotykają się, aby prowadzić dialog?
- b) Jakie są miejsca i środki dialogu w naszym Kościele lokalnym?
- c) W jaki sposób krzewimy współpracę z diecezjami sąsiednimi, wspólnotami zakonnymi na danym terenie, stowarzyszeniami świeckich i ruchami itd.?
- d) W jaki sposób są rozwiązywane różnice poglądów, konflikty i trudności (na jakie szczególne kwestie w Kościele i społeczeństwie powinniśmy zwrócić większą uwagę)?
- e) Jakie doświadczenia dialogu i wspólnego zaangażowania mamy z wyznawcami innych religii i z osobami bez afiliacji religijnej (w jaki sposób Kościół prowadzi dialog i uczy się od innych instytucji społeczeństwa: świata polityki, ekonomii, kultury, społeczeństwa obywatelskiego i ludzi żyjących w ubóstwie)?

7. EKUMENIZM

- a) Jakie relacje ma nasza wspólnota kościelna z członkami innych tradycji chrześcijańskich i wyznań?
- b) Co nas łączy i jak razem podążamy?
- c) Jakie owoce przyniosło nam wspólne podążanie?
- d) Jakie są trudności we wspólnym podążaniu?
- e) Jak możemy zrobić następny krok we wspólnym podążaniu naprzód?

8. WŁADZA I UCZESTNICTWO

- a) Kościół synodalny jest Kościołem uczestniczącym i współodpowiedzialnym (w jaki sposób nasza wspólnota kościelna określa cele, do których należy dążyć, drogę do ich osiągnięcia i kroki, które należy podjąć?)
- b) W jaki sposób sprawowana jest władza lub zarządzanie w naszym Kościele lokalnym?
- c) W jaki sposób praca zespołowa i współodpowiedzialność są realizowane w praktyce? (w jaki sposób i przez kogo przeprowadzane są ewaluacje?);
- d) Jak są promowane posługi i odpowiedzialność świeckich (czy mamy owocne doświadczenia synodalności na poziomie lokalnym?)
- e) Jak funkcjonują organizmy synodalne na poziomie Kościoła lokalnego (Rady Duszpasterskie w parafiach i diecezjach, Rady Kapłańskie itd.)?

9. ROZEZNAWANIE I PODEJMOWANIE DECYZJI

- a) Jakie metody i procesy stosujemy w podejmowaniu decyzji i jak je można ulepszyć?
- b) Jak krzewimy branie udziału w podejmowaniu decyzji w strukturach hierarchicznych?
- c) Czy nasze metody podejmowania decyzji pomagają nam słuchać całego Ludu Bożego?
- d) Jaki jest związek między konsultacją a podejmowaniem decyzji i jak to realizujemy w praktyce?
- e) Jakich narzędzi i procedur używamy, aby promować przejrzystość i możliwość rozliczenia (jak możemy wzrastać we wspólnotowym rozeznawaniu duchowym)?

10. FORMOWANIE SIĘ W SYNODALNOŚCI

- a) W jaki sposób nasza wspólnota kościelna formuje ludzi, aby byli bardziej zdolni do „podążania razem”, słuchania siebie nawzajem, uczestniczenia w misji i angażowania się w dialog?
- b) Jaka formacja jest oferowana, aby wspierać rozeznawanie i sprawowanie władzy w sposób synodalny?
- c) Co należy jak najszybciej zmienić w Kościele Krakowskim?
- d) Jak poprawić atmosferę w parafii i dekanacie?
- e) Co jest mocną stroną Archidiecezji Krakowskiej, duchowieństwa, wiernych świeckich?